

UNDER DANNEBROG

Van A.

AGITÉR

for

Tilgang til Marineforeningen.

MEDLEMMER:

Støt „Under Dannebrog“ ved at annoncere.
Handl hos vore Annoncører, thi de støtter os.

N. BUCH'S
Kødsalg og Pølsefabrik
Ved Havnen — Randers
Leverandør til Marinen

AFTAPPET UNDER GARANTI

GRUNDLAGT
1799

TLF. CENTR.
1220

J. S. V. WEILBACH,
NIELS JUELSGADE 6.
KONGELIG HOFLEVERANDØR.
REGLEMENTEREDE
FLAG OG VIMPLER
LEVR. AF MARINEFORENINGENS
FANER OG DEKORATIONSFLAG

VIMMELSKAFTET 42
TELEFON CENTRAL 9214

MAGASIN NORD

Uniformsafdelingen

Bestillinger paa Uniformer og
Uniformeffekter efter alle
Modeller modtages.

UNIFORMSHUER

AKTIESELSKABET

NORDISKE KABEL- OG TRAADFABRIKER

AKTIEKAPITAL KR. 5,000,000

KØBENHAVN — MIDDELFART

KABELVÆRK: Blanke Kobber-, Bronze- og Aluminiumskabler. — Isolerede Ledninger og Kabler af enhver Art til Lys- og Kraftoverføringsanlæg. — Signalkabler. — Telegraf- og Telefonkabler. — Søkabler.

VALSEVÆRK: Plader, Skinner, Stænger i alle Profiler af Kobber, Messing, Aluminium. Sømetal og andre Speciallegeringer. Blytraad. Blyplader.

TRAADVÆRK: Jern- og Staaltraad i blank, fortinnet, forzinket Tilstand. Kobber-, Messing-, Bronze- og Aluminiumstraad. Pigtraad. — Staalgærde. — Kæder. — Søm og Stifter etc.

LOUIS POULSEN & Co.
NYHAVN 11 TLF. 4256

VIKING
METALSAVBLADE
SNITTAPPE
LÆDERREMME

Konservesfabriken „DANICA“

ved Cornelius Stau, Kronprinsessegade 14

Fineste Fabrikat af Grønt- og Kød-Konserves

Provierterede »Danmark-Ekspeditionen«, »Kaptajn Mikkelsen«, »Kaptajn Kock« samt flere andre arktiske og videnskabelige Ekspeditioner

— Leverandør til Marinen —

BERG & LARSEN, KJØBENHAVN

(v. Larsen)

Telegramadr.: »Berglarsen«. Telf. Ctr. 120.

SKIBSPROVIANTERING, DÆKS- OG MASKINSTORES

CHR. SCHIERBECKS EFTF., HELSINGØR (V. J. Larsen)

Telegramadr.: »Schierbeck«. Telf. 46.

A/S NORDISKE METALVAREFABRIKER
KJØBENHAVN
AFDELING LÆDERSTRÆDE 28
BEDSTE FABRIKAT GLØDENÆT
„HELIOS“
DANSK ARBEJDE
LEVERANDØR TIL MARINEN

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

ORGAN FOR SØVÆRN OG SØFART

5. AARGANG

REDAKTØR: KAPTAJN H. EWALD

HÆFTE I

AARSABONNEMENT 3 KR.

UDGIVER: MARINEFORENINGEN
EKSPEDITION: FORENINGENS KONTOR
MØNTERGADE 22, MEZZANINEN, TELEFON: BYEN 3448
ANNONCEEKSPEDITION: DR. DAGMARS ALLÉ 22
VALBY — KØBENHAVN

ENKELTE NUMRE 25 ØRE

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

VED E. W. MARSTON, VALDEMAR SCHOU og AXEL JUEL

Formanden har i Anledning af Aarskiftet overbragt Marineforeningens allerunderdanigste Lykønskning til Hans Majestæt Kongen, der takkede for Lykønskingen, udtalte sin Glæde over Foreningens Trivsel, ønskede den fortsat Fremgang i det nye Aar og bad Formanden overbringe Foreningen Hans Majestæt's Hilsen.

SKYTTELAUGETS NYTAARSFEST DEN 16. JANUAR 1918

Det hæderværdige Laug havde budt til Fest, og Laugets Trofaste havde efterkommet Indbydelsen. Lauget maa kun bestaa af Trofaste, idet 76 Medlemmer af vistnok ialt ca. 80, havde givet Møde.

Udsigten til at kunne blive sammen fra 7 til 1 Nat har maaske bidraget til det talrige Fremmøde, men nu da Festen er forbi og Laugsbrødrene kun har Minderne og Gevinsterne tilbage fra Skydningen maa man uvilkaarligt spørge sig selv, om et saadant Program, som det af Komiteen tilrettelagte, vel kunde have været tilendeført paa mindre end to stive Timer. Og vi tillader os at tvivle.

Beundringsværdigt er vel det mildeste Udtryk, som kan karakterisere baade Komiteens Arbejde og Resultatet af dette.

Kl. 7 samledes Skytterne i Carlsberg Paviljonen og begav sig til Skydningen i den lukkede Skydebane, hvor hver især ved 2 Skud kunde konkurrere sig en Plads til paa Præmielisten, eller rettere Gevinstlisten. Da denne Skydning var forbi, samledes man atter i Pavillonen for at begive sig til Festmaaltidet i den rummelige Sal, hvor den farcerede Kalkun og andre Herligheder ventede paa at blive præsenterede. Her fik man det første Indtryk af det store Arbejde, Bestyrelsen havde gjort for at skabe en festlig Ramme om Gæsternes gode Humør. Vinduerne var blændede med Flag, medens Vimpler fra Væggene dannede stjerneformede Buer ud til Salens Loft, Musiktribunen var smykket med hvide Syrener, der i Guirlander samledes til en Gjøsstang paa Midten, svarende til en udrigget Mesanmast med Flaggaffel ved Lokalets modsatte Ende. Langs Siderne var Bordene ordnede i 6-Mands Bakker med 2 lange Borde midtskibs, overalt smykkede med Bordflag, ligesom det for Fuldstændigheds Skyld bør noteres, at Laugets private Stander, violet og mørkegrøn, samt »Straffebakkens« ligeledes private Samlingsmærke, hvidt med et blaåt Rektangel i Midten (det internationale Signalflag »S«) var placerede paa hvert af de langskibs Skaffeborde.

Totalindtrykket var straalende. D'Hrr Ingeniør Thonning, Fabrikant Johnsen, Kartograf Lillie, Afdelingschef Winkel o. m. fl. havde nedlagt et vældigt Arbejde i det overordentlig smagfulde Arrangement. Salen dannede et Skibsdæk, der agter afsluttedes af Døre ind til Skansehuset.

Efter at alle var bænkedes pebes der »Klar ved Flag og Gjøs«, efterfulgt af Honnørmarchen og »Kong Christian«, afsunget staaende. Da Indledningen saaledes var foretaget »som det sig godt Søfolk høver«, bad Formanden, Fabrikant Johnsen, velkommen, og man fik nu Lejlighed til at tage Bordene nærmere i Øjesyn. Hr. Winkels kendte Talent havde givet sig Udslag i bl. a. nogle kostelige, ovale Karrikaturkort med Epigrammer; baade Tegning og

Tekst vakte megen Munterhed. Medens man lod Hrr Sylvanders fortræffelige farcerede Kalkun vederfares Retfærdighed, begyndte Sangene at drysse ned over Bordene som Efteraarslov. Lauget har øjensynlig ikke Mangel paa noget, Poesien flourer under gunstige Vilkaar. D'Hrr Winkel, Schou-Jensen og Schoustrup havde produceret ikke mindre end 4 Sange med talrige Allusioner til Lauget og dets Virke.

Ved Kaffen var man naaet til det højtidelige Øjeblik, da Resultaterne af Skydningen skulde publiceres og Gevinstfordelingen foretages. Desværre maatte den populære »Jolleroer«, Hrr Torp, paa dette Tidspunkt forlade Festen — Pligten kaldte ham. Medens Formanden tildelte Laugets gyldne Halskæde med Søstjernemærket i Guld til Hrr. Schultz som bedste Skytte og syv andre Præmier til de følgende Skytter, hørtes pludselig et Automobilhorn udenfor, og et Øjeblik efter kom Hrr. Torp kørende gennem Salen i sin Luksubil belæsset med Nytaarsknas og modtaget med Gensyns-Jubel. Samtlige Skytter maatte derefter stille hos Formanden og forlod ham igen, udstyrede med allehaande Nytaarsrindringer. Ikke mindst Glæde vakte det, da »Straffebakkens« Formand stillede for at modtage sin Gevinst, — en 2 Alen høj Dom-Flaske, som han dog uden synligt Besvær bragte uskadt tilbage til sin Plads ved Bordet. Under Taler og Sang fortsattes Nytaarsfesten paa den fornøjeligste Maade.

Det livskraftige og udmærkede ledede Laug har ved denne ualmindelig hyggelige og fornøjelige Nytaarsfest skaffet sine Medlemmer en varig Erindring, for hvilken disse er Arrangørerne stor Tak skyldig.

M.

GAVE TIL MARINEFORENINGEN

Et gammelt Medlem af Marineforeningen, Krigsassessor L. Hoyer, som døde den 25. November f. A., har haft den smukke Tanke at skænke Foreningen et Dannebrogflag, som blev benyttet ved hans Bisættelse.

Det var Afdødes Ønske, at hans Kiste skulde dækkes af et Dannebrogflag og dette derefter foræres til Marineforeningen til Brug ved Begravelser, hvis Nogen skulde ønske at have Dannebrog over sin Kiste.

Afdødes Datter har nu overgivet Foreningen et stort, nyt Flag, idet hun meddelte, hvad der havde været hendes Faders Ønske.

ODENSE-KREDSSEN

Da det er umuligt for Budet at finde Medlemmer, der har forandret Bopæl, og da der ligeledes sker Forsinkelser ved Omdeling af Medlemsbladet, anmodes Medlemmerne indtrængende om at opgive Deres nye Adresse, saasnart Flytning sker, til Formanden, Læssøesgade 4. (Munkegaarden) Odense.

GRENAA-KREDSSEN

fejrede Lørdagen den 29. Decbr. f. A. paa Badehotellet Stiftelsesdagen med en Julefest for Medlemmernes Børn.

I de med en Rigdom af Guirlander og Flag festligt smykkede Lokaler samledes ved 7-Tiden ca. 90 Børn og en Del Ældre.

Børnene, der samledes i de forreste Lokaler, marcherede ind i Salen, Flaget hejstes efter Fanemarchen, hvorpaa »Kong Kristian« blev spillet.

Formanden, Haynefoged Bilde, bød derpaa Velkommen og mindede Børnene om det store Gode, Danmark havde ved at være uberrørt af Krigens Rædsler. Saa tog Dansen sin Begyndelse og de mange Børn optog snart hver Tomme af Gulvet.

Efter at Dansen havde gaet lystigt en Timestid trakteredes Børnene i det til Salen stødende Lokale med Kager og Chokolade.

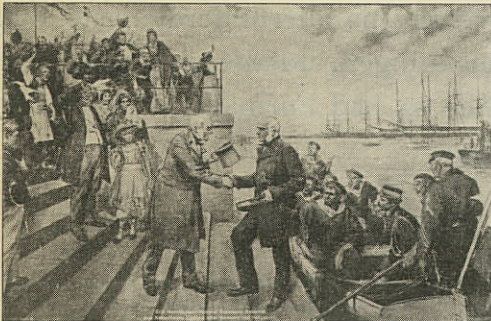
Paa Bordene var til Pigerne henlagt kinesiske Vifter og til Drengene Knallerter med forskellige smaa Musikinstrumenter i. Ved Bordet blev afsunget »Kongernes Konge«, og efter at Børnene havde ladet den dejlige Chokolade og Kagerne vederfares Retfærdighed, bød Formanden Velkomme og Børnene marcherede ind i Salen igen, hvor de kulørte Lamper imidlertid var blevet tændt og Kottillonen, en stor Gryde, fremførtes af to smaa Nisser og Indholdet, der bestod af smaa forskelligfarvede Kyser til Piger og røde og hvide Nissehuer til Drengene, fordeltes mellem disse tilligemed smaa Sølvklokker, og Dansen gik med Liv og Lyst. Børnene morede sig og de Ældre delte Børnenes Glæde. Da Stemningen var paa sit højeste, blev alle Børnene fotograferet, hvilket vakte stor Jubel blandt dem.

Festen, der sluttede til lovbefalet Tid, maa sikkert i enhver Henseende betragtes som meget vellykket.

Fra Festen blev der afsendt telegrafisk Hilsen til Kongen, hvorpaa indløb følgende Svar.

Bringer Marineforeningen min hjerteligste Tak og Hilsen.

Christian R.

EPISODER

VEDRØRENDE

TRÆFNINGEN VED HELGOLAND

9 MAJ 1864

Disse ypperlige Billeder, udførte i Sepia Tryk, i en smuk, varm brun Tone, efter ERIK HENNINGSENS, OTTO BACHES og CHRISTIAN MØLSTEDS berømte Malerier, ser Marineforeningens Hovedkontor sig i Stand til at tilbyde Medlemmerne til **halv** Pris. Billederne forefindes i 2 Størrelser:

21 × 28 ctm til 50 Øre pr. Stk. og

25 × 38 - - 1 Kr. - -

(Den almindelige Pris er 1 Kr. og 2 Kr.)

Da Oplagets Størrelse er meget beskedent, anmodes eventuelle Købere om **snarest** at indsende Ordre til Marineforeningens Kontor, Møntergade 22, København, hvorefter Billederne tilsendes pr. Postopkrævning.

Ekspeditionen sker i den Rækkefølge, Ordrene er indgaaede.

NYE MEDLEMMER

Nedenstaaende Fortegnelse, der omfatter Indmeldelser i Marineforeningen i Tidsrummet fra medio Oktober 1917 til den 15. Januar 1918, vil, som meddelt i Hæfte X, 1917, blive fortsat hver Maaned. Redaktionen har dog endnu ikke optaget Rubriken »Indmeldt ved«, da saadan Oplysning foreligger for meget faa nyindmeldtes Vedkommende; men hvis de fyldigst mulige Oplysninger om, ved hvem nye Medlemmer indmeldes, tilgaar Kontoret fra Lokalkredsene, vil den omtalte Rubrik kunne medtages.

Aarg. f. aftj. Værnepl.	Navn	Stilling	Adresse	Aarg. f. aftj. Værnepl.	Navn	Stilling	Adresse
1885	Albrechtsen, Alfr. Andersen.	Guldsmedem. Redaktør	Kbhvn. Grenaa		Clubien, Emil	Læge	Helsingør
1897	—, C. Martin	Snedkermester	Kbhvn.	1870/72	Koefoed, I. D. B.	Hovedkass. v. Statsb. cand.jur.	Kbhvn.
1917	—, L. J. S.	Bogholder	—				
1878	—, R. V. H.	Lokomotivfører	—		Larsen, C.	Fyrmester	{ Hjelm Fyr { Ebeltoft
1916/17	Andreasen, Henr.	Sømand	Ebeltoft		—, C. F. E.	Mejeribestyrer	{ Hatting { Vejle
1872	Ankerstjerne, G.	Bødkermester	Aalborg	1907	—, N. Jul.	Kelner	Kbhvn.
1901	Bang, F.	Kaptajn	Odense	1917	—, P. Vilh.	Kontorist D.F.D.S.	—
	Bennecke, Aage	Konstruktør	Kolding		Lauritzen	Toldassistent	Grenaa
1898	Bing, B.	Entreprenør	Kbhvn.		Laursen, L.	Postbud	Ebeltoft
	Borlund, Kalkar	Repræsentant	—		Lindahl, Carlo	Købmand	Skotterup
	Busch, K.	Fiskeskipper	Grenaa		Lundstrøm, C.	Gas- & Vandm.	Kbhvn.
1898/99	Budtz, Poul Egede	Tandlæge	Stubbekøb.	1895	Lohmann, Chr. H.	Inspektør	—
				1910	Lyngby F. Aage E.	Installatør	Odense
	Carlsen Hjalmar	Skipper	Grenaa	1910	Løje	Kaptajn	Bandholm
	Christensen, P.	Kaptajn	Aalborg	1896			
1904	—, P.	Skibsfører	—		Madsen, M. J.	Skibsfører	Aalborg
1901	Christiansen, Jens	Repræsentant	Kbhvn.	1900	—, Th. Emil	Pens.Lokomotiv-fyrbøder	Helsingør
	Clausen, C.	Forpagter	{ Fuglsang { Grenaa	1892		Konduktør	Vejle
1892	Clemmensen, H. C.	Kaptajn	Aalborg		Møller, H.	Fhv. Lodsolderm.	Helsingør
1913	Cortzen, S. A.	Toldassistent	Randers	1880	—, Sophus	Sømand	—
				1905	Nielsen, G. Volmer	—, Carl	Kbhvn.
1898	Egidiussen, C. W.	Fabrikmester	Kbhvn.	1883	—, Jens Peter	Skibsbygger	Helsingør
	Emcken, C. E.	Musiker	—	1908	—, P. H. V.	Restauratør	Kbhvn.
	Ewald, Hjalme	Chauffør	—	1906	Nissen, E.	Skibsreder	—
				1915	—, H.	—	—
	Fabricius, Chr.	Bankdirektør	—	1907/08	Nyborg, N. Nielsen	Fisker	Bandholm
	Florvaag, Jens Jensen	Sømand	{ Bindernæs { Rødby				
	Foss, Eigil	Premierløjtnant	Kbhvn.	1900	Olsen, Løvdal	Fiskeskipper	Grenaa
1893	Gaj, P.	Kaptajn	Aalborg	1898	Orlyk, Louis Albert	Fhv. Hovmester	Kbhvn.
1902	Gaihede, G. C. Jensen	Fiskeeksportør	Skagen		Ostermann, Ferd. A.	Grosserer	—
1896	Gram, Chr.	Tømrermester	Kbhvn.	1889/90	Paepcke, Carl Aug. P.	Kontorchef	—
	Guldbrandsen, W.	Branddirektør	Odense	1904	Palming, Johs.	Lagerchef	—
	Gylstorff, Louis W.	Assistent	Kbhvn.		Petersen, Alfr.	Kelner	—
1915/17	Götzsche E. Guldbrandsen.	Maskinkonstrukt.	Gentofte		—, A. P.	Landmand	{ Draaby { Ebeltoft
1915/17	Hansen, Hans Chr.	Maskinarbejder	Kbhvn.				{ Hatting { Vejle
1880	—, H. O.	Murermester	Vejle	1906	Poulsen, H. Joh.	Portør	
1905	—, Holger Th.	Kelner	Aarhus				
1881	Hansen, Jørgen		{ Erritsø { Fredericia	1895/96	Rasmussen, R. H.	Inspektør	Høng
	—, K. L.	Direktør	Odense		—, Theodor	Gaardejer	{ Draaby { Ebeltoft
1904	Henriksen, Niels	Mekaniker	Aalborg	1914	Rastrup, Uffe	Mejerist	Odense
	Hornbeck, G.	Købmand	Ebeltoft		Rosenvinge, H. P.	Fabrikdirektør	Grenaa
	Hülsebeck	Toldmedhjælper	Korsør		Ruben, Salomon	Kontorist	Kbhvn.
	Høffner, J.	Fabrikant	Odense		Ræder, J.	Grosserer	Kolding
	Jensen, Albert	Hotelejer	Grenaa	1914/15	Schmith, Svend Bay-		Kbhvn.
1915	—, Alb. V.	Hovmester	Kbhvn.	1883	Schultz, A. E. M.	Dampskibsfører	Hellerup
1903	—, Chr.	Forvalter	Haslev	1908	Schütz, E. P.	Styrmænd	Kbhvn.
1891	—, Chr. A.	Maskinpasser	Helsingør	1907	Suhr, Chr.	Blikkenslager	Aalborg
	—, F.	Handelskommis	Ebeltoft	1915	Sørensen	Konstruktør	{ Holeby { Maribo
1899	—, Jens	Tømrer	{ Mogenstrup { Brandelev	1897	—, C. Agerholm	Direktør	Odense
1909/10	—, J. P.	Fyrassistent	{ Fornæs Fyr { Grenaa	1915/16	—, Hans	Fisker	Ebeltoft
1917	—, Johan	Kontorist	Kbhvn.		—, Laur. P.	Korpsartillerist	Kbhvn.
1909	—, M.	Skipper	Grenaa		—, S. M.	Portør	Vejle
1898	—, N. Edv.	Bud	Kbhvn.	1887	Thanning, Chr.	Skibsfører	Kbhvn.
1915	—, Poul	Fisker	Ebeltoft	1900	Thomsen, Th. Johs.	Gaardejer	Mesinge, Fyn
1915/16	—, Rud.	Lærer	{ Aalsgaarde { Helsingør				
1907	—, Sofus	Skomagermester	Korinth	1889/90	Udsen, S.	Styrmænd	{ Hammelev { Grenaa
1893	Jessen, H.	Købmand	Taastrup				
1914	Jühne, Aage		{ Korsør { Rørbæk	1899	Vejbøl, J. Hansen	Skibsfører	Aalborg
1914	Jørgensen, Chr.	Tømrer	{ Saxkøbing { Dalum	1913	Weimann, Chs. D.	Maskinfabrikant	Fredværk
			{ Odense	1914/15	Wellendorf, A. H.	Direktør	Kbhvn.
1914	—, Laur. P.	Fyrbøder			Ørregaard, E.	Chefshovmester	{ Peder { Skram

DØDE (efter Afslutningen af forrige Liste): 1864, J. J. Ottesen, Dbmd., Postekspedient, Kbhvn. 1864, L. Høyer, Dbmd., Krigsassessor, Kbhvn. 1889, Edv. Andersen, Restauratør, Kbhvn. 1864, Chr. Jørgensen, Skibsmægler, Kerteminde. 1873, S. N. Pii, Fhv. Skibsfører, Hornbæk.

GRENAA-KREDSSEN

afholdt Tirsdag den 13. Novbr. 1917 Kl. 7 Aften paa Badehotellet Grenaa Strand sit aarlige Torskegilde, som havde samlet god Tilslutning. Der var til dette Gilde forfattet 4 Sange, som blev af-sunget ved Bordet og flere Taler blev holdt, medens Marinerne viste Værtens gode Mad skyldig Honnør.

Efter Bordet samledes alle Marinerne ved Kaffen, som blev ser-veret i de tilstødende Lokaler, hvor Marinesangbogen kom til An-vendelse — som sædvanlig til stor Glæde for Medlemmerne.

Redaktør *Lønskov* havde med sædvanlig Elskværdighed stillet sin musikalske Evne til Raadighed og ledede med Tonerne fra sin Violin alle Sangene, noget der ikke kan værdsættes for højt.

Sammenkomsten, som sluttede til lovbehaftet Tid, maa vistnok betragtes som særlig vellykket, idet Medlemmerne gentagne Gange takkede Bestyrelsen og opfordrede denne til at foranstalte lignende Fester i det kommende Aar.

DØDSFALD

KAPTAJN N. S. PII

Samtidigt med at Nytaar 1918 gik ind, døde Kaptajn N. S. Pii. Pii tilhørte en gammel Hornbækfamilie og en Sømandsslægt. Den afdøde var kendt af de fleste paa sin Egn, og kendt langt ud over Egnens Grænser. Efter at have sagt Langfarterne Farvel, tog Pii stadigt Ophold i Hornbæk, og der var ikke den Ting paa Egnen, som skulde sættes i Værk, uden at man maatte have Pii med. Og naar han sagde ja til at gaa med, saa var det ikke tomt Mundsvejr, han tog Haand med i Arbejdet, og han havde stor Indflydelse blandt Egnens Befolkning. Han var saaledes en af Foregangsmændene, da det blev Alvor med, at Hornbæk skulde have Baneforbindelse med Helsingør. Da Helsingør og Omegns Bank startedes, var han med fra første Færd, holdt ved i de første vanskelige Aar og paatog sig at være Bestyrer af Bankens Filial i Hornbæk, der under ham snart voksede til at blive Bankens betydligste Filial, hvad den er den Dag i Dag. Da Hornbæk skulde have Gasværk, lagde Pii sig ogsaa i Selen der og blev Formand for Aktieselskabet. Han gav aldrig op, naar han først var gaaet med til et Foretagende. Han tabte aldrig Modet og sit gode Humør, forstod tværtimod at indgyde dem, der blev modløse, Tillid og Fasthed til at fortsætte. Ganske selvfølgelig blev han Medlem af Tikjøb Sogneraad og var en Tid dettes Næstformand. Ogsaa der tog han livlig Del i Arbejdet, og Hornbæk har vistnok aldrig haft en ivrigere Talsmand i Sogneraadet end Pii. Om ham gælder det samme som om Kommandør Bluhme, da denne var Folketingsmand. Bluhme endte altid sine Taler med at anbefale sin Valgkreds Esbjergs Interesser. Pii blev aldrig træt af at tale for Hornbæk, og det endte til Slut med, at alt, hvad Pii forlangte til Hornbæk, det

B.

fik han. Det blev lidt efter lidt en Selvfølgelighed. Pii var Tillidsmand for den meteorologiske Observation og for Signaltjenesten i Hornbæk.

Pii vandt alle for sig. Han var den fødte Selskabsmand. Han ejede et rigt Gemyt. Hans høje, statelige Skikkelse med det graa Hoved var altid velset. Og hans Hjerte slog varmt for alle dem, der havde det daarligere, end han selv. Pii blev 72 Aar gammel, men først i den allersidste Tid mærkede man, at Aarenes Vægt begyndte at tyngge ham. Endnu for ikke saa mange Aar siden tog han som Stedfortræder Kommandoen paa et Skib, og indtil for kort Tid siden holdt han ud, som den gladeste blandt de glade, ungdommelig og spænstig i lystigt Lag.

Med Vemod vil man erfare, at denne typisk danske Somands-skikkelse fra Sejlskibenes Tid er gaaet bort. —

Paa Begravelsesdagen vajede Flagene paa halv Stang overalt i Hornbæk. Fra den lille Somandskirke, hvis spidse Træspir rager op over det store Fiskerlejes smaa Huse, lod den skingre Klokke-klang, som forkyndte, at nu skulde Kaptajn Pii føres til sit sidste Hvilested. Kirkerummet, hvor de udskaarne Skibe hænger i Køl-vandslinie under det lave Loft, og hvor det meget ejendommeligt malede Træværk skaber en egen Stemning, laa i den graa Dag kunstigt oplyst med opplantede Graner omkring den afdødes Baare. Det var Helligtrekongers Dag, Julens sidste Helligdag. Til Baaren var sendt et Væld af Blomster, der dækkede Kisten og skød sig som en mangefarvet Flod ned gennem Kirkens Skib. En mægtig Sorgeskare havde indfundet sig, Kirken kunde langt fra rumme alle. Der var Repræsentanter for alle de Institutioner, Pii havde staaet nær, for hans gamle Rhederi, Svendsen & Christensen, og andre Dampskibsselskaber, for Sogneraadet, for Helsingør og Omegns Bank, Handlende, Haandværkere og Fiskere fra Hornbæk, Lændmænd fra Oplandet, Venner fra Helsingør o. m. a. Ved Kisten holdt Hornbæk Sangforenings florumvundne Fane Æresvagt. Sorgeskaren sang: »O, Du min Immanuel«, hvorpaa Pastor Dankau holdt Sørgetalen. Præsten mindedes Pii's Trofasthed, hans Tillid vækkende Person og hans Hjærtelighed. Naar Pii gav Haandtryk, mærkede man, at det for ham ikke var en tom Ceremoni, men noget, der kom fra Hjertet. Præsten vidnede, at Pii forberedt og rolig gik Døden i Møde, med Fred i sin Sjæl. Efter Præstens Tale sang man »Den yndigste Rose er funden«. Ældre Skibsførere og Venner af den Afdøde traadte hen ved Baaren, idet Hornbæksangforeningen »Brage« intonerede et Farvel. Saa løftedes Kisten og blev baaret ned gennem Kirkens smalle Skib.

Ad den vintervaade Vej satte det store Sørgetog, der talte over 400 Mennesker, sig i Bevægelse mod Kirkegaarden ved Hornbæk Plantage. Pastor Dankau foretog Jordpaakastelsen, og den gamle Korsfarersalme »Dejlig er Jorden« blev sunget. Smedemester Larsen fra Horserød traadte hen ved Graven og bragte Pii Tikøb Sognebeboeres Farvel og Tak for den Gerning, han havde udrettet i det offentlige Tjeneste. Den afdødes Svigersøn, Sadelmager Sørensen, bragte Sorgeskaren Familiens Tak for den viste Deltagelse og for den Ære, der var vist den afdødes Minde.

HIRSHOLMENE

ET MARINEMINISTERIELT ETABLISSEMENT

Vi ved alle fra vor Skoleundervisning, at der 1 Mil Nord-ost for Frederikshavn ligger nogle Smaaøer eller Holme, der med eet Navn kaldes Hirsholmene, men kun de færreste ved, at Marineministeriet er Ejer af Øerne og altsaa administrerer dem.

Foruden to større Holme (Hirsholm og Græsholm) findes der flere mindre Stenøer, Korsholm, Møgholm(!) Storhol, Lilleholm, Tyvholm og Kjølpen. Kun den 42 Tdr. Land store Hirsholm er beboet (af c. 100 Mennesker), Græsholm er udelukkende Opholdssted for Kaniner, af hvilken Dyreart i vild Tilstand Øerne rummer et ret betydeligt Antal.

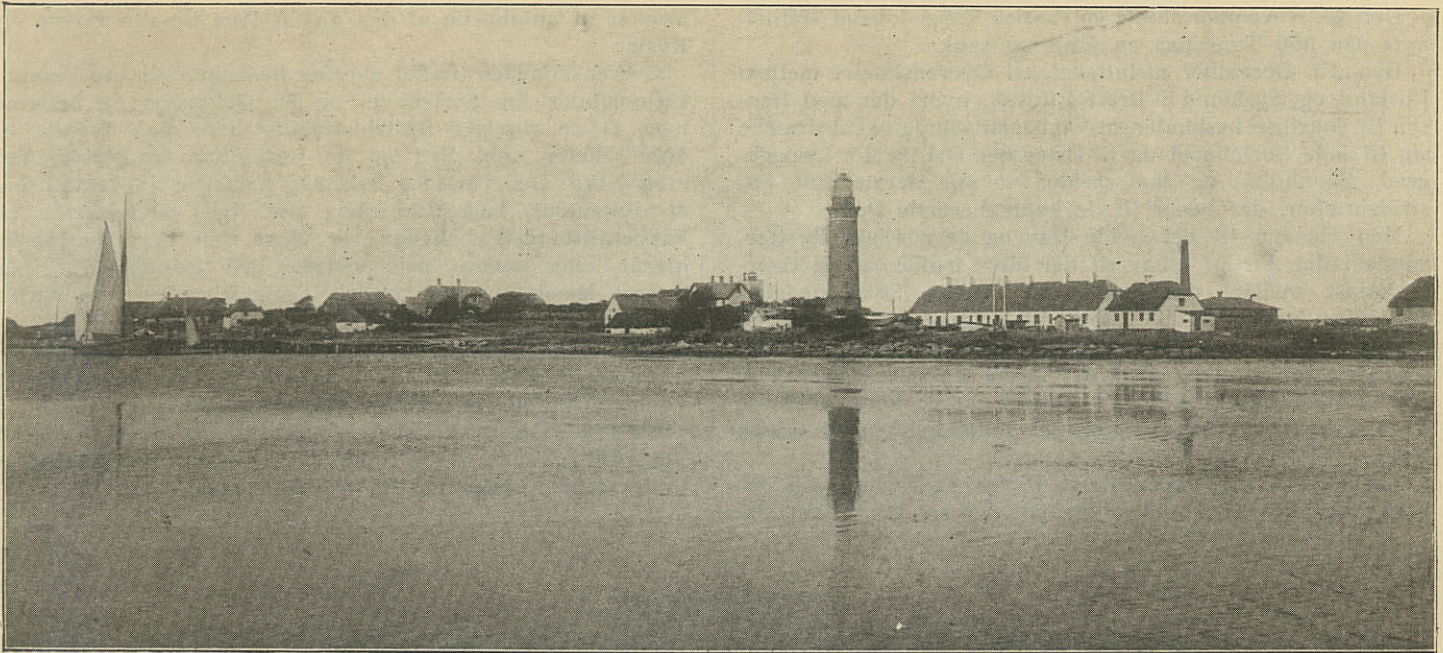
Øerne, der væsentligst er dækket af Rullesten, spænder over 113 Tdr. Land og rager paa det højeste Punkt 19 Fod op over Havet; de danner Landets mindste Sogn, der i verdslig Henseende hører ind under Horns Herred og Hjørring Amt. Man finder paa Hirsholm Præstebolig, Skole, Kro, Toldstation og Telefonstation samt den i 1860 anlagte Havn. Allerede i 1775 var der Planer oppe om Anlæg af

en Havn (paa Græsholm); senere toges Tanken op, nemlig i 1862 af Fyringeniør Grove, og atter i 1871 af et privat Selskab, der ejede Øen og anlagde et Stenhuggeri, som leverede Brosten samt Sten til Frederikshavns store nye Havn.

Den eneste Betydning Øerne nu har er ved det 85 Fod høje Fyrtaarn, der er opført i 1886; Fyrets Lysvidde er 4 Mil og Taagesignalstation findes installeret.

Kirken er over halvtredje hundrede Aar gammel, og Præsten (S. J. Asmussen) er tillige Skolelærer paa Øen, da Embedet jo ikke er særlig stort omend bedre end i gamle Dage; saaledes klagede Sognepræsten Hr. Peder Knudstrup i 1646 over, at han ikke kunne klare sig med det, han tjente, og i flere Perioder har Embedet staaet ledigt, endogsaa i 80'erne. Kirkeværgen, Hr. K. J. Agerskov, er tillige Fyrmester og — siden 1895 — tilsynsførende ved Etablissementet.

Hirsholmenes Historie er naturligvis ikke særlig begivenhedsrig. Man ved, at Staten i 1583 overdrog Øerne til

UDSIGT OVER HIRSHOLMENE

Hangaards Boghandel, Frederikshavn, Eneret

Hr. Mourids Podebusk til Kjørup, senere gik de over til Ejerne af Bangsbo; i 1640 plyndrede Svenskerne Øerne. Af senere Besiddere kendes Hans Eifler (i 1769) og Jomfru Übersax (i 1848); i 1883 købte Marineministeriet Øerne.

Det er ikke noget stort Budget, Hirsholmene arbejder

med; Staten betaler ialt kun 3,500 Kr. i Tilskud til deres Drift, hvoraf 1800 Kr. medgaar til Vedligeholdelse af Havn og Bygninger, 900 Kr. faar Skolelæreren i Tilskud og 200 Kr. gaar til Kirkens Drift; øvrige Smaaavgifter udredes af Holmenes egne Indtægter. SP.

SØKRIGSBEGIVENHEDERNE I ØSTERSØEN

JULI—DECEMBER 1917

Spørgsmaalet om Kogrundsrenden — Løbet forbi Falsterbo paa svensk Søterritorium — har i 1917 været fremme i det engelske Underhus, hvor et Medlem spurgte om, hvorvidt der i den Overenskomst med Sverige, hvorefter de Allieredes Skibe i Østersøen — deri indbefattet c. 90000 Tons i Bottenhavet — skulde frigives, var bestemt, at Kogrundsrenden skulde holdes permanent aaben for Handelskibe, samt hvorvidt Sverige til Gengæld kunde faa de svenske Skibe frigivne, som tilbageholdtes i engelske Havne.

Lord Robert Cecil svarede, at Overenskomsten med Sverige kun gjaldt britiske Skibe i Østersøen, og at den britiske Regering havde den Opfattelse, at Passage gennem Kogrundsrenden burde være fri for Skibe under et hvilket som helst Flag. Ved den særlige Overenskomst frigav den britiske Regering 14 svenske Skibe i engelske Havne og bevilgede Lettelser for 19 i Halifax liggende svenske Skibe, der sejlede med Kornlast fra amerikanske Havne.

Til disse engelske Udtalelser bemærkede »Svensk Sjøfartstidning«, at man i Storbritannien har den forkerte Opfattelse, at Kogrundsrenden har nogen Betydning som almindeligt Trafikfarvand. Løbet er som bekendt noget vanskeligt trafikabelt og holder kun 4 Meters Dybde, hvorfor kun forholdsvis smaa Skibe kan passere igennem i lastet Tilstand. Hvis Renden havde været til Nytte for Træeksporten til de Allieredes Lande, kan man være sikker paa, at Forsøget paa at gaa med trælastede Fartøjer indenfor Territorialgrænsen nok var blevet gjort.

Hvis Kogrundsrenden aabnes for alle Nationers Skibe kunde der meget let blive en brat Afslutning paa Sejlsadsen i denne Rende. Vi kan ikke, siger Svenskerne, udelukke Tyskerne, og det kunde jo tænkes, at et tysk Fartøj ved

uforudset Hændelse gik paa Grund i Renden og stoppede hele Sejlsadsen, saaledes at Trafiken fra Østersøen blev nødt til at gaa gennem de tyske Minespærringers Gennemsejlingsløb Syd for Drogden.

I de første Dage af August stødte en russisk Torpedojager paa en tysk Mine og sank.

I Begyndelsen af September var større tyske Krigsskibe samt Jagere og Undervandsbaade i Virksomhed i Indløbet til Riga Bugten; de har rimeligvis foretaget indledende Rekognosceringer til de følgende Angreb. Omtrent midt i September optraadte tillige tyske Minesøgere ved den kurlandske Kyst og tyske U-baade udlagde Miner, og d. 26. løb en russisk Jager paa en Mine ved Øsels Sydkyst og sank straks.

Den 13. Oktober landsattes tyske Tropper paa Øsel, understøttet af Flaadens Kanoner.

Natten mellem d. 16. og 17. Oktober trængte en tysk Eskadre, bestaaende af Slagskibe, Jagere, Minesøgere og U-baade, ind i Riga Bugten. Om Morgenen d. 17. aabnede Eskadren Ilden paa den russiske Flaadeafdeling, der trak sig tilbage gennem Moon Sund. Under den ulige Kamp fik Slagskibet »Sslava«, der var det sidste Skib i den russiske Flaadeafdeling, forskellige Havarier; det fik Skibssiden genomboret paa flere Steder og sank ved Indløbet til Moon Sund, medens Besætningen reddedes af Torpedobaade; samtidig blev ogsaa en russisk Torpedojager ødelagt. Derefter beskød den tyske Eskadre Landbatterierne paa Dagø, der i Løbet af ganske kort Tid blev fuldstændig ødelagt.

Efterat den russiske Flaade havde trukket sig tilbage til den finske Bugt, og Tyskerne havde besat Dagø, Øsel og andre Øer, havde Tyskerne Herredømmet over Riga Bugten.

Den 27. November stødte en russisk Torpedobaad »Bditenyi« paa 350 Tons paa en Mine og sank.

Den 15. December afsluttedes en Overenskomst mellem Rusland og Tyskland i Brest Litovsk, hvori der med Hensyn til Søkrigen bestemtes, at Vaabenstilstanden skal strække sig til hele Sortehavet og til Østersøen Øst for 15. Længdegrad (Bornholm) og skal gælde for alle derværende Søstridskræfter, der hører til de kontraherende Parter.

Med Hensyn til det hvide Hav og de russiske Kystfarvande i det norlige Ishav vil der blive truffet særlig Overenskomst mellem den tyske og russiske Søkrigsledelse. Gensidige Angreb paa Handels- og Krigsskibe i de nævnte Farvande skal, saavidt muligt, allerede nu høre op. I denne særlige Overenskomst skal der ogsaa optages Bestemmelser for saa vidt muligt at forhindre, at de kontraherende Parters Søstridskræfter bekæmper hinanden paa de andre Have.

Angreb paa den anden Parts Havne og Kyster skal op-høre paa alle Have. Det er forbudt den ene Parts Søstrids-

kræfter at anløbe de af den anden Part besatte Havne og Kyster.

Overenskomsten træffer derefter Bestemmelser om Demarkationslinier for Sortehavet og for Østersøen og bestemmer, at de russiske Søstridskræfter ikke maa overskride disse Linier mod Syd og de forbundne Søstridskræfter mod Nord. Den russiske Regering paatager sig Garanti for, at Ententens Søstridskræfter, der ved Begyndelsen af Vaabenstilstanden befinder sig Nord for Demarkationslinierne eller senere naar derhen, vil forholde sig paa samme Maade som de russiske Søstridskræfter. (Hvorledes kan Rusland garantere dette?)

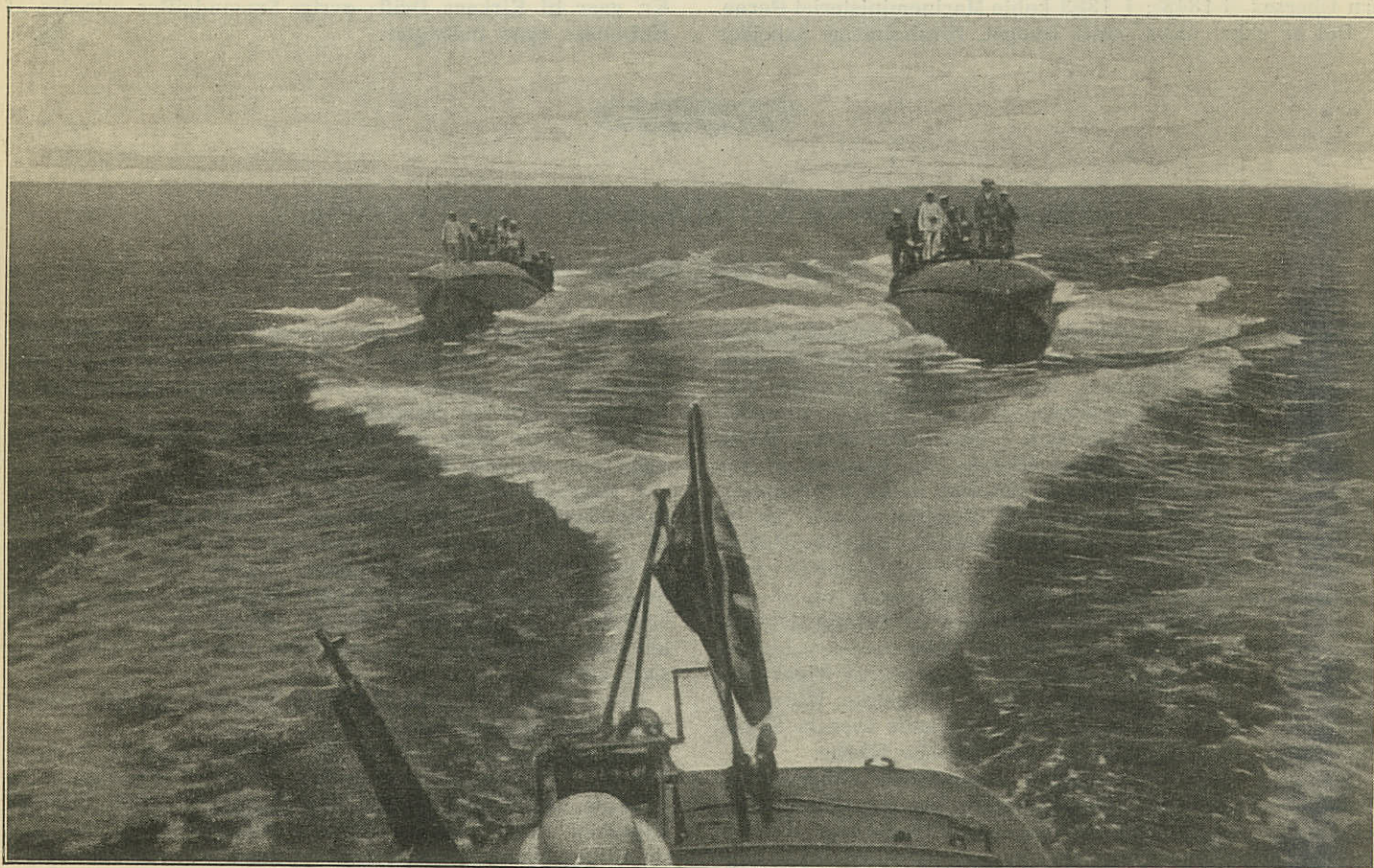
Handel og Handelsskibsfart i de nævnte Egne af Sortehavet og Østersøen er fri. Nærmere Bestemmelser herom vil blive truffet ved særlige Kommissioner.

De kontraherende Parter forpligter sig til, saa længe Vaabenstilstanden varer, ikke at forberede Angrebsoperationer mod hinanden i de to Søomraader.

SØKRIGSBEGIVENHEDERNE I MIDDELHAVET.

JULI—DECEMBER 1917.

ITALIENSKE UBAADSJAGERE FØLGER DEN FØRENDE MOTORBAAD PAA REKOGNOSCHERING

En tilsyneladende mere fredelig Krigsskueplads end Middelhavet skal man lede efter. Forholdet er dog tilsyneladende, da U-baade, Patrouillefartøjer, Troppetransporter o. desl. er virksomme nok; men fremtrædende Begivenheder har Sommeren 1917 ikke at opvise — man maa spare paa Kræfter og Materiel, fordi Krigen efter alt at dømme kan vare Aar endnu.

Ogsaa i Sortehavet har der været roligere end i de første Krigsaar. De to tyske Krydere »Goeben« og »Breslau« hører man intet nævneværdigt til, og den russiske Flaade ødelægger ved sine Torpedofartøjer engang imellem nogle tyrkiske Handelsskibe.

Den 29. September løb en østerrigsk Monitor paa en Mine og sank, og i Begyndelsen af Oktober kaprede Italie-

nerne en østerrigsk Torpedojager, som blev indlemmet i den italienske Flaade.

Den 7. Oktober beskød en tysk U-baad de italienske Tropper ved Byen Tripolis, og d. 16. beskød den samme U-baad Byen Homs i Tripolis. Ogsaa i Sortehavet opererede tyske Undervandsbaade.

Den 11. November blev en engelsk Destroyer og en lille Monitor sænket af en fjendtlig U-baad under Palæstinas Kyst, og d. 18. blev et britisk Vagtskib torpederet i Middelhavet.

Fra d. 22. November blev den i Middelhavet hidtil fri Passage Vest fra til Grækenland inddraget i det tyske Spærreomraade, saaledes at hele Middelhavet undtagen udfor Spaniens Østkyst og ned til den marokkanske Kyst nu er tysk Farezone.

Natten mellem 9. og 10. December blev det østerrigiske Slagskib »Wien« sænket ved et fjendtligt Torpedobaadsangreb, men næsten hele Besætningen blev reddet. Den officielle italienske Beretning meddeler følgende om dette interessante Angreb, til hvis Afværgelse der ikke synes at have været udvist tilstrækkelig Aarvaagenhed fra østerrigsk Side:

Natten til d. 9. December forlod to italienske Torpedojagere under Kommando af den sicilianske Løjtnant Rizzo deres Basis for at forsøge at gennemtrænge Spærringerne for Triest's Havn og ødelægge de to Slagskibe, som opholdt sig der.

Da Torpedojagerne var tæt udenfor Havnen begyndte

man i Bælgmørke og i den dybeste Tavshed et vanskeligt Arbejde, idet man overskar 8 Staalkabler og fjernede talrige Miner for at aabne en Passage for Jagerne.

Havnen sov i den stille Nat. Den ene af Torpedojagerne standsede tæt ved Siden af Slagskibet »Wien«, medens den anden opsøgte »Monarch«. Saasart denne var fundet, gav Chefen de fornødne Ordre, for at Angrebet kunde finde Sted samtidig for begge Fartøjer. Et Øjeblik tændtes »Wien« store Projektør og gennemtrængte Mørket — saa slukkedes den igen. Ingen havde opdaget noget. Et Par Sekunder senere flængede to Torpedoer »Wien« Side op, og Skibet sank øjeblikkelig. To andre Torpedoer ramte samtidig »Monarch«, hvis Skæbne man imidlertid ikke kunde konstatere.

Den 14. s. M. angreb en U-baad i det joniske Hav den franske Krydser »Chateaurenault«, som blev ramt af 2 Torpedoer. Medens Krydsere var i Færd med at synke, kom U-baaden i Overfladen; den blev straks beskyttet af de eskorterende Torpedojagere og Vandflyvemaskiner, som ødelagde U-baaden, der sank som Vrag. Alle fra »Chateaurenault« paa 10 Mand nær blev reddede, og 22 Mand toges til Fange af U-baadens Besætning.

Vaabentilstanden i Sorte Havet fra den 15. December er omtalt sammen med Begivenhederne i Østersøen.

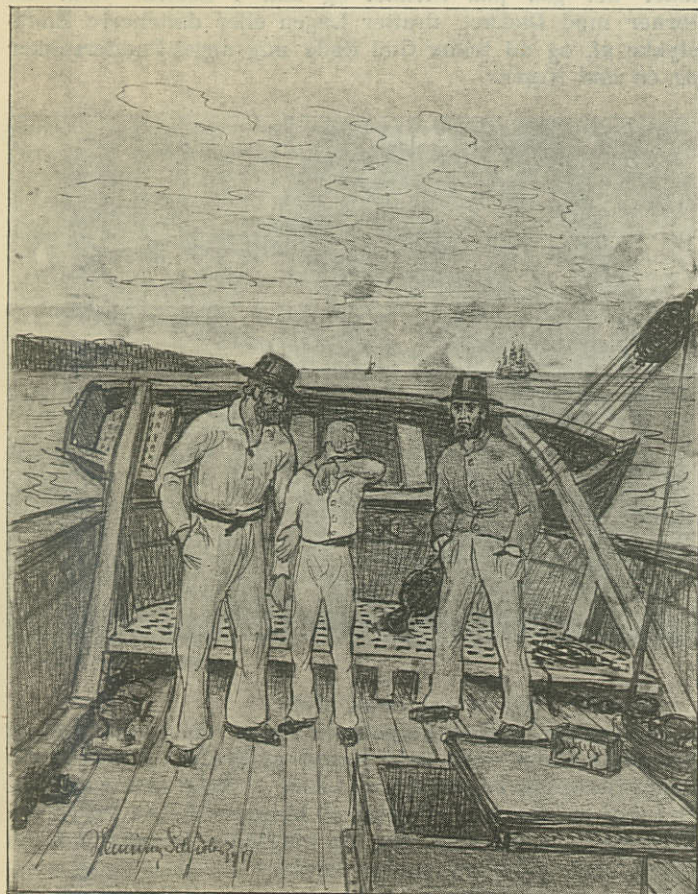
C. I. H. SPEERSCHNEIDER,
Kaptajn u. T. i Flaaden

PAA KRYDS MED »KAMPHANEN«

(Fortsat)

Saa vendte Hecht sig: »Sejlmageren kan gaa ned straks, og han siger intet om dette her til Drengen eller nogen Mand ombord, forstaar han det!« Og saa tog han Jens med, som man tager en Kylling om Vingerne. Eskildsen

Tegning af Henning Schiøler

saa maabende og uforstaaende efter ham, slog sig paa Laaret, lagde Logsagerne sammen og gik til sin Køje. Uden at reflektere.

Hecht tog Jens ned med ad Hønstegen og satte ham i sit Lukaf. »Bliv nu her, min Dreng; jeg kommer straks med Mixturen.« Jens tørrede Øjnene, hulkede færdig og snøftede af, mens Baadsmanden var en Afstikker oppe i Kokkens Kabys. Han kom ned igen med Kandis og Sirup, som Jens genert fortærede, mens Hecht af og til tog ham under Hagen med sin grove Næve.

»Saadan har jeg ogsaa haft det engang«, sagde Kæmpen alvorligt og daskede ham kærtegnende oven i Hovedet, saa det duvede og girede i Jens' øverste Etage. Han kunde ikke lade være at smile, og Munden, der var fuld af Kandis, fortrak sig efterhaanden til et drenget Grin. Sorgen var hurtigt glemt.

»Vel, vel, lille Kadet. Saa letter vi om et Øjeblik og er oppe, naar Kokken er klar til at skaffe . . . .«

— Da der blev skaffet, var Hecht og Drengen paa Dækket. Skonnerten var da udfør Kastrup Knæ, og Byen var ude af Syne. Jens fulgte med Kokken, da Maden blev bragt ned til Kaptajnen, og spiste med frisk Appetit sammen med Faderen, der ogsaa var kommet over sin Periode.

Samme Eftermiddag kastede »Kamphanen« Anker ved Dragør mellem en Mængde andre Fartøjer, Kapere, Fragtskuder og Fiskerkuttere. I samme Øjeblik, Skonnerten svajede op, løb et Orlogsfartøj paa Siden af den, og en ung Søofficer sprang op paa Dækket. Det var en elegant ung Mang med fornemt, skarptegnet Ansigt, lyse Bakkenbarter, der endnu var i deres Vorden, og stolte, dristige blaa Øjne. Den grønne Uniform, som vore Søofficerer dengang bar, med rød Halskrave og Ærmeopslag, sad som støbt paa ham, og han syntes at være født til den guldkantede trekantede Hat og Epaulletterne.

Mandskabet paa »Kamphanen« glandede beundrende paa den smukke unge Mand, rettede sig for ham og syntes nok, at Espen Jensen faldt lidt igennem ved Siden af ham.

Men Folkene — og Kaperføreren selv — var saare tilfredse med, at Løjtnanten, efter at have talt med Skonnertens Chef, tilbød ham at tage ham med sig ind til Kommandanten for Flotillen. Espen Jensen tog Plads i Fartøjet ved Løjtnantens Side og lagde fra Skibet med Orlogschaluppen. Det var noget, som baade han og Kapergasterne kunde lide. Jollen blev kort efter sendt ind forat hente Kaptajnen, og Folkene søgte uvilkaarligt at efterligne Orlogsgasterne og tilegne sig det Snit, som kendetegnede »Kongens Folk«.

Straks efter skurede igen en Baad langs »Kamphanen«. Den var lige saa sort som den anden var hvid, og Matroserne i den lignede mere Stratenrøvere eller Korsarer end ærlige danske Skibsfolk. Og den Mand, som entrede op, var den knoldede Jyde, Hans Tolleris, der vrikkede hen til Styrmand Clausen paa sine krogede Ben.

»Kaptajnen er iland«, sagde Clausen.

»Kaptajnen ad Helvede til«, vrængede Tolleris og vrikkede videre med sin Sabel slingrede om Benene. Fæstet paa to lange Pistoler stak op af et rødt Skærf, som var slynget tre, fire Gange om hans svære Mave. »Men hit med Hecht og Rasmus. — Hecht; ohøj«, raabte han ærgerlig og saå med sine hvasse Øjne hen til Baadsmanden, der sad paa Storlugen — og roligt blev siddende.

Clausen skød Kabudsen lidt bagud og kløede sig i Hovedet. »Kaptajnen kommer straks igen . . . .«

»Ad Helvede til med Kaptajnen«, vrængede Hans Tolleris igen. »Tag nu sit Habengut, Baadsmand, og kom med lige med det vons. Hvor er Rasmus? Nu har vi Brug for jer igen.«

Clausen kløede sig stadigt energisk, og hans Øjne svirrede frem og tilbage mellem Baadsmanden og den fremmede Kaperfører.

»Fald kun af, Hans Tolleris . . .«, brummede Hecht og rejste sig. »Bliver her ombord«, — og saa gik han ned.

»Dobbelt Hyre, Hecht!« raabte Tolleris.

Men det var som Vand paa en Gaas. Hecht gik ned. Rasmus Haltefanden stak Hovedet op fra Folkerummet forude.

»Sej, Rasmus, kom hit med Dig.«

»A bli'r ved Bossen«, svarede Rasmus Tingsted. Hans Hoved dukkede ned, og Lugen blev lukket.

Hans Tolleris skældte og smældte paa sit jyske og skovlede en Dynge af Eder og Skældsord fra sig. Clausen havde aldeles opgivet Ævret, men Mandskabet samlede om den vrede Kaperfører og fandt, at det var evige Løjer at høre paa hans Udgydelser. Fynbo-Niels knirkede af Grin, og naar Tolleris et Øjeblik trak Vejret og fik »bak Sej!«, skingrede Barber-Frands paa synftig københavnsk:

»Paa'en igen, Kaptajn! Højere, højere!«

Alle de værste Ord, som kan nævnes mellem Skagen og Ribe, blev gengivet her paa »Kamphanen«s Dæk paa den gode Stad Dragørs Rhed, og Gasterne i Baaden murrede og stemte i med. Havde der været ti og ikke blot de fire Sluproere i »Den Dristige«s Baad, var det blevet til et Slagsmaal, som havde fyldt et mørkt Blad i Dragørs Historie. Nu lod den gæve Jyde det blive ved Ord, men han lovede at give »Kamphanen« det glatte Leg med Skraasække, hvis den løb ud uden at afgive de to omstridte Søfolk.

Trængt af de grinende »Kamphaner«, retirerede Tolleris ned i sin Baad og lod sætte af. Man maa haabe, at Rasmus Tingsted ikke kom til Vendsyssel de første Aar efter Fredsslutningen. I modsat Fald er han død en grusom Død. Men Historien melder intet derom.

I Skumringen kom Espen Jensen igen ombord med Jollen, medbringende »Forfriskninger«, — Grønsager og Kød —, og ved Daggry næste Morgen stod »Kamphanen« ud fra Rheden Syd—Syd—Øst paa for en let Brise, kort efter fulgt af en Kaperkutter. Inde i Klyngen af Fartøjer skimtede man »Den Dristige«, men den blev liggende, hvor den laa, og gav intet Livstegn fra sig.

Den lille Skonnert gik ned ad Stevns til, krydsede et Døgn Tid i Farvandet dér, men satte saa Kursen efter

Bornholm. Der var ingen Sejlere at se. »Kamphanen« gik for Vinden Øst paa som om der var Fred og ingen Fare, og Livet ombord gik i den sædvanlige Gænge.

Jens blev snart ked af at høre paa Matrosernes Passiar forude. De kredsede altid om de samme Emner, de jævne, enfoldige Ulke, og Frandsen satte sit Kryderi til om »Tøser« og Kipper i Havnene. De helbefarne, som havde set sig mest om, var lidettalende Folk.

Han tyede til »Underofficererne« midtskibs, og den lille Gruppe blev forøget med Karlson, som Kanon-Hansen havde taget under Vingerne. »Tillader De, mine Herrer, at Underkanoneren sidder med i Lau'et«, var hans stadige Omkvæd, og Karlson fik efterhaanden virkelig Plads i Lavet som »Underkanonér«, endskønt han var og blev Jungmand. Han var kommet til at se friskere og stærkere ud og havde øjensynlig bedre af — og befandt sig selv bedre ved — at have Kanonér Hansen og ikke Barber-Frands som Makker.

Den bedste Adspredelse ombord var — dengang som nu — i Fællesskab at tømme et Glas og at høre de mest veltalende »spinde en Ende«. Og der var Stof nok til Historier. Kanon-Hansen havde to Gange været ved Trankebar med Asiatisk Kompagnis Fuldriggere, Sejlmageren havde faret baade paa Kina, Ostindien og Grønland, og Kokkens Felt var Vestindien.

» . . . Puddersukker!« sagde han en Aften. »Aldrig! — Jeg har faaet nok af Puddersukker. — Vi laa engang ud for Vestenden, det vil sige ved Frederiksted paa St. Croix. De kom agendes med Stude derinde, Niggerne, fra Plantagerne, og vi langede det ene Fad efter det andet ombord i »Laurentius«, — det var Briggen, jeg fo'r med som halvbefaren. Jeg har nu altid ha't en Amfipatimus mod de sorte. Du lugter, den Onde lyne mig, dem skal man holde tre Skridt fra Livet.«

»Fem«, sagde Kanon-Hansen. »Det er et sandt Ord.« Og saa dunkede han »Underkanoneren« advarende med Albuem.

»Naar Fadene lækkede, ser I, saa stak Drengene Fingrene i, og vi Jungmænd da forresten osse. Saa hejser vi et Fad ombord, — det var nu saa synderlig læk, og Styrmanden lader det gaa paa Dækket og ikke i Lasten. Som det tørner mod Dækket, dratter Lugen eller detteherre Ende-stykke af, og ud triller Gud døde mig noget Puddersukker og en død Neger.«

Tegning af Henning Schiøler

»Hva'ba! Det er vel Løgn, Kok!«

»Lissaa død som en fjorgammel Torsk. Den sorte Slyngel laa dér i Fadet med flakt Hoved og fyldte op som halvandet Hundrede Pund ægte St. Croix. — Skidt med Niggeren. Det Rak er der nok af. Men vi klagede til »Old Paradise«, Plantagen, vi fik ham fra, og Planteren klarede den da ogsaa uden Politi og deslige Sludder og Omsvøb og skikkede os et nyt Fad . . . .«

Tilhørerne sundede sig paa Historien, og saa begyndte Kanon-Hansen: »... ja, derude paa Varmen gælder saadan et kulørt Menneske, om man kan kalde det saà, ikke for en Slik. Jeg laa engang med »Dannebrog« ved Serampore, og der drev de sorte *Lig*, forstaar I nok, ned ad Strømmen, — Hugli —, som døde Torsk ved Gammel Strand. Hver Morgen maatte vi gøre Ankerkættingen klar for diherre Kadavere. Det var en drøj Job, den. Somme droner sig selv, og somme Folk hiver deres kreperne Slægtninge i Strømmen. Det er en billig Begravelsesmetode. — Jeg husker, da min Svirfa'r holdt op at trække Vejret, den gamle Hallunk, ude i Skovshoved. Vi grov ham ner, og det kostede svær mange Penge. Ha, ha. Vi skulde have hevet ham ud i Strømmen, den fattige Stymper, og holdt Gravøl for Pengene. — Naa, en anden én vil jo ogsaa gerne lægge sine Ben paa det faste Land til sin Tid.«

»Og helst i gamle Danmarks Jord«, sagde Eskildsen. »Jeg var lige paa Nippet til at raadne dernede paa Varmen.«

»Lad høre om det, Sejlmager«, opfordrede Kanon-Hansen.

»Det er lige til og ikke værd at fortælle«, sagde Eskildsen, men blev dog ved. »Jeg kom til Trankebar som Jungmand med »Prinsen af Augustenborg« og fik Plads paa Holmen, og der kom jeg nu egentlig til Sejlmageriet, for den gamle, de havde derude, havde Pleksen, og saa kom jeg til. Han himlede da ogsaa snart. Trankebar er en god Plads...«

»Det ved jeg bedst«, afbrød Kanon-Hansen.

»Jeg var der i Guvernør Ankers Tid. Det var en stolt Karl og ikke en Visk som Petir Hermansen, som sitter der nu. — Naa, jeg fik en lille Kone. — Det gaar let nok derude. Byttede hende for et Anker Arrak, en Kardus Skraa og 2 Rigsdaler i rede Penge og fik mere for hende da jeg gik hjem...«

»Hvad behager!« udbrød Latinerkarl.

»Lad nu mig«, fortsatte Eskildsen næsten barsk. »... Hun havde været Konstablens, som patrierede med »Princen«. Radjambal hed hun. Det er et slemmer Navn, men det var en dejlig Pige. Vi boede derude paa Holmen i den gamle Sejlmagers Hus og hun passede mig og mine Grejer som en lille Gudsengel. Ikke af de hvide, forstaas, for hendes Hud var jo lidt vel bejset og mørk i Kuløder.

Varmt var der, — der var bagendes! Solen gløder derude som havde man en Fyrbøtte paa Issen. Men paa Holmen var der bedst; der var dog af og til en lille Brise, lidt Luft af Saltvand. Langt ude i Søen gik de svære Sejlere, og af og til kom en Kystfarer ind paa Rheden. Og saa nu og da Fuldriggere hjemmefra. Ja, Trankebar er en god Plads...«

»Det er sandt nok«, sagde Kanon-Hansen.

»Er det mig, der har Ordet, — ellers hæng bare i«, vrissede Sejlmageren. »Jeg skal nok holde Kajen.«

»Godt Ord igen, Sejlmager«, tyssede Kokken og hældte i hans Glas. »Lad os nu faa den Ende.«

Eskildsen tog vrantent en Slurk, skuttede sig og begyndte lidt trevent igen: — »Nu maa I vide, at Trankebar er en Fæstning med et stolt Kastel, som hedder Dansborg og som ikke giver Kronborg herhjemme ret meget efter. Der er et dansk Infanteri- og Artilleri-Korps i Kongens Farver, — hvide, kønne Folk, forstaas. — »Blanke«, som vi kalder dem derude. Men saa er der Sipojerne, de kulørte. Der var fire Kompagnier af dem i min Tid foruden Sæbaudierne og Kanon-Laskarerne, men vi regnede dem ikke for ret meget. En rask Mand af vore kunde magelig hamle op med en fem-seks Stykker af de Fyre.

Naa, saa var der en tosset, sort Rad af disse rødkjolede Hundestejler, Roderigo Alonzo, og han var Korporal ved 2. Sipoj-Kompagni. Han havde set sig varm paa Radjambal og snusede om paa Holmen til hver en Tid. Jeg tog mig ikke noget af det, men saa siger Kammeraterne: »Vil Du være Hanrej, Sejlmager?«, og saa ærgede Hallunken mig dog ligegodt en Kende.

Nu havde jeg jo en Klat tilovers for Pigen og jeg spørger hende paa ærlig Dansk om hun vilde have ham. Men min brave Radjambal spyttede — reverenter talt — over mod »Banquesalene«, Magasinerne ved Dronningens Bastion, hvor Fyren plejede at sitte og glo over til mit Hus. Hun var klar nok, min lille Radjambal; der var ingen Slinger med hende.

En Dag møder jeg Korporalen oppe ved Reberbanen. »Sej Du, Mester Fuchs«, siger jeg til ham. »Er det mig eller er det Radjambal, Du løber grasat efter?«

Øjnene skinnede hvidt i hans sorte Fjæs, og han pludrede en hel Portion paa Malebarsk og Dansk om »... Radjambal... Blomst... mig Kone have...« og den Slags Kaudervælsk.

»Er det hende, Du vil have, saa maa Du vente til jeg er død eller ikke vil have hende længer, Din Abekat.«

»Saa Du ikke leve længe, Ajaski«, hvæsedde han. Dermed var Sagen jo klar nok, og jeg kastede Stabejns foran mig gennem Søporten op i Byen, og Skildvagten og jeg lo af ham, da han benede opad Bazaren til. Jeg gik derpaa, som jeg plejede van, op til »Danske Værtshus« og fik en Dram med andet Godtfolk.

(Fortsættes).

KAY LARSEN

EN MÆRkelig KONTREADMIRAL.

Da nedenstaaende, sandfærdige lille Rejseoplevelse i de i de sidste Dage har faaet en vis Aktualitet, turde den maaske, i al Beskedenhed, paaregne nogen Interesse hos »Under Dannebrog« Læsere.

I Foraaret 1900 boede jeg en Tid, sammen med en dansk Komponist, i Sorrento, i det lille Hotel l'Europe, som alle Caprirejssende sikkert har lagt Mærke til, da det knejser højt oppe paa Klippen lige ovenover Dampskibets Anløbsbro.

Der var, paa det Tidspunkt, den Mærkelighed ved det lille Hotel, at det foruden os to danske Herrer kun var beboet af Damer, i alle Aldere og af alle mulige Nationaliteter.

Men det var selvfølgelig et Plus, og vi kroede os rigtig som eneste Haner i Kurven. Vi overbød hinanden i forskellige selskabelige Paafund, vi arrangerede Udflugter, Komponisten spillede sine egne Kompositioner, og jeg tegnede Karikaturer af Gæsterne fra Nabohotellet, det store

flotte »Albergo Vittoria«, alt sammen til stor Moro for Damerne, kort sagt, vi havde det rigtig familiært og fornøjeligt.

Det var derfor med blandede Følelser, at vi hørte, at der skulde ankomme en ny mandlig Gæst, til og med en Søofficer.

Det viste sig at være: Korvettenkapitän Karl Rosendahl.

Han kom fra Tsingtsau, hvis første Guvernør han havde været i nogle Aar, men han kunde ikke taale Livet derude i Østen, han havde haft Klimatfeber og var nu taget til Sorrento for at rekreere sig.

Det blev forresten ikke nogen farlig Rival. Ganske vist var han os ganske overlegen i Sprogkundskaber, men han holdt sig mest for sig selv, saa det faldt os let at vedblive at være »vore« Damers Riddere.

Det kunde jo ikke skjules, og selv om vi aldrig kom ind paa at drøfte nationale Sympatier eller Antipatier, saa var der dog som en usynlig Mur imellem os, vi yndede ikke Tyskerne og han var jo tysk!

Saa gav vi os Luft ved at tiltale ham paa Dansk, som: den tyske Sørover, den pansrede Næve, o. s. v.

Disse og mange andre Udtalelser hørte han paa uden at forstaa dem, men naar han saa undertiden, med et stilfærdigt: »Wie«, saa spørgende paa os med sit smukke Smil, saa skammede vi os over vor Kaadhed og skyndte os at lave en Historie, som vi saa stak ham paa tysk.

Saaledes gik en Ugestid.

Saa var det en Aften et vidunderlig dejligt Vejr. Paa Terrassen udenfor Salonens aabne Døre hengav Hotellets Gæster sig til et sybaritisk *dolce far niente* i Kurvestolene. Maanen kastede en Sølvstriben over Golfen, langt borte glimtede Neapels tusinde Lys, Vesuv sendte sine glødende Ildstriber ned ad Bjergets Sider, saa det saa ud som om de naaede helt ind i Pompei og Portici, Ildfluerne dansede, og fra en Baad paa det spejlblanke Vand dybt under os lød Sang til dæmpet Mandolinspil, kort sagt, det var en Sommeraftenstemning saa skøn, at den kunde gøre En sentimental.

Saa sagde jeg til min Ven:

»Gaa ind til Flygelet og spil noget dansk! Noget der rigtig dufter af Syren og vilde Roser og den danske røde Kløver!«

Og lidt efter lød: »Flyv, Fugl, flyv over Furesøens Vover,« »Kong Kristian« og »Der er et yndigt Land«.

Pludselig rejser Kaptajn Rosendahl sig, kommer hen og griber vore Hænder og siger, mens veritable Taarer triller ned ad hans Kinder:

»Tak for de kære danske Toner!«

»Men, Gudbevares, De taler jo dansk!« udbød vi i Munden paa hinanden.

»Ja, jeg — har — gaaet i Skole — hos Schnekløth — paa Værnedamsvejen« kom det med Besvær.

Og nu fulgte Forklaringen. Som Dreng havde han gaaet i Skole i København, men da han i sit 16. Aar kom til Tyskland, hvortil Faderen var flyttet, var han, der al Tid havde haft Lyst til Søen, kommen i den tyske Marines Tjeneste. Der var han bleven, indtil han nu, som Korvetkaptajn og fhv. Guvernør over Tsingtsau, var vendt tilbage til Europa for at rekreere sig, og nu havde de danske Toner løst hans Tunge, som i 35 Aar ikke havde talt dansk.

Det blev, kort at fortælle, til et intimt Bekendtskab med en begavet og kultiveret Mand, som taktfuldt og diskret gik langt uden om alle Nationalitetsspørgsmaal, men som higede længselsfuldt efter at gense »gamle Danmark« og »dejlige Øresund«.

Vi aftalte, at naar han kom til København, skulde han besøge mig, saa skulde vi i Fællesskab friske hans danske Minder op.

Der gik et Par Aar, hvor vi korresponderede paa dansk og en skønne Dag ringer det og Kaptajn Rosendahl staar med udbredte Arme, da jeg lukker Døren op. Det blev Gensynets Glæder i fuldt Maal. Vi fartede rundt til alt muligt, og naturligvis var vi ude paa Legepladsen ved Schnekløths Skole, for at Kaptajnen kunde staa under det samme gamle Valdnødtræ, hvor han som Dreng havde spist sin Frokost i Frikvarteret.

Lignende Besøg gentog sig flere Aar i Træk og jeg besøgte ham paa hans Villa som, bedaarende malerisk, laa i Auerbachs Vinbjerget tæt ved Heidelberg.

Saa var det en Sommer, mens Kaptajn Rosendahl atter var paa Besøg her, at han i Tivoli siger:

»Hør, kan De ikke give mig noget at bestille imorgen? Hvor skal jeg gaa hen?«

»De skal gaa ud paa Langelinie«, sagde jeg, »og se det russiske Kejserskib komme, det vil interessere Dem, for

saadan et Skib har de jo ikke paa Reden ved Kiel«, føjede jeg lidt vigtigt til.

»Ja Tak«, sagde han, »jeg kender det ganske godt, for jeg var inviteret til Middag der ombord, da jeg var Hs. Majestæt Kejser Wilhelms Fløjadjutant ved Kejsermødet i Kronstadt«.

»Ja saa, men — undskyld kære Kaptajn, det undrer mig, Kejseren har en Kaptajn til Fløjadjutant«.

»Jeg er heller ikke Kaptajn, jeg er Kontreadmiral«. Naturligvis gjorde jeg ham min Undskyldning for, at jeg havde slæbt en Admiral med i »Grøften« og Ballongyngen og Rutschbanen o. l. Steder, men han slog det elskværdigt hen med en lille Latter og sagde:

»Men hvor skal vi hen imorgen?«

Jeg foreslog Bernstorff. Admiralen havde saa inderligt ønsket at møde gamle Kong Christian d. IX, men det var ikke lykkedes for ham; maaske kunde vi faa Held med os, naar vi tog ud til Bernstorff.

Næste Dag tog vi med Toget ud til Charlottenlund og gik straks op til Bernstorff Slot.

Det var en smuk Sommerdag, og Vinduer og Døre stod aabne, men der var intet Glimt at se af Kongen.

Lidt skuffet saa Admiralen ud, da vi vendte tilbage gennem Jægersborg Alle: Pludselig greb han mig fast om Armen og sagde:

»Der kommer Hans Majestæt!«

Ganske rigtig, Christian d. IX kom gaaende lige imod os. Vi gjorde Front og hilste ærbødigt, og Kongen besvarede venligt vor Hilsen.

Som fastnaglet blev Admiralen staaende med blottet Hoved og saa betaget efter Majestæten, saa sagde han, ligesom for sig selv:

»Min gamle, ædle Konge«.

Der var noget fugtigt, der glimtede i Admiralsens Øje da vi tause fortsatte vor Vandring. Jeg lod ham uforstyrret med sine Tanker, og — hvilke Tanker? Det var dog et mærkeligt hjærteligt Udbrud af en tysk Admiral:

»Min gamle ædle Konge!«

* * *

De følgende Aar kom Admiral Rosendahl flere Gange til »det kære gamle Danmark«, bramfri og lige til som al Tid. Som han den Gang havde fortiet, at han var avanceret til Kontreadmiral, saaledes havde han heller ikke omtalt, at han var Kommandør af Dannebrog af II Grad, hvilken Dekoration han havde modtaget som Chef for Torpedobaadseskadren ved Kielerkanalens Aabning. Ved Festlighederne i den Anledning havde han ved den store Kejserbanket Plads ved Siden af daværende Kaptajn Andreas Hovgaard.

Efter at Admiral Rosendahl var gaaet ud af activ Tjeneste købte han sig en Villa i Suganerthal i Syd Tirol, hvor jeg skulde have besøgt ham, da Krigen brød ud.

Vi maatte indskrænke os til at veksle Kort, og han fortalte, hvorledes han kunde føle Krigen nærme sig, til sidst kunde han høre de italienske Kanoner tordne, men han opgav ikke Haabet om til Sommer at gense »gamle Danmark« og »dejlige Øresund«, der for ham var den skønneste Plet i hele Verden.

Forleden Dag fik jeg et stort og sortrandet Kort, der meddelte at: kaiserl. Kontreadmiral z. D. Herr Karl Rosendahl, Ritter hoher Orden, var afgaaet ved Døden, og at Begravelsen havde fundet Sted under militære Æresbevisninger paa Militærkirkegaarden i Trient.

Rejseeventyret er endt. Han naaede altsaa ikke at komme hertil mere, men til det sidste bevarede den tyske Kontreadmiral Kærligheden til Danmark.

AXEL THIESS.

